Les veus de l'Oblit

La Freya es despertà amb un sobresalt. El llum fluorescent brillava intensament, obligant-la a aclucar els ulls. Quan aconseguí obrir-los, es trobà en una habitació d'hospital desconeguda, amb parets blanques que la feien sentir atrapada. Un dolor punxant al front l'advertí que havia estat inconscient. Al tacte, notà una cicatriu. Els sons de màquines i converses llunyanes l'envoltaven, i l'hospital semblava un monstre que l'havia engolit. Intuïa que era lluny d'Andorra, i aquesta sospita la desorientava.

—"Hola?" murmurà, amb una veu que sonava estranya.

Una infermera entrà. Tenia els cabells recollits i una mirada amable, però les mans li tremolaven lleugerament.

—"Hola, Freya. Has patit un accident. Has estat inconscient durant una setmana. Ara ets a l'hospital de Barcelona."

—"Què ha passat? On són els meus pares?"

—"Hi va haver un incident en un pis. No et preocupis, aviat podràs veure la teva família."

El seu cor s'accelerà. Un accident? De què dimonis li estava parlant aquella dona? Una descàrrega elèctrica la sacsejà. Com un flaix encegador, s'apropà la visió d'un fragment del missatge que l'havia atret cap a la festa: "Vine, hi haurà sorpreses. No te'n penediràs!" Deu haver estat una mala idea, pensà. Recordà com en aquells moments, el sentiment inquietant que havia tingut en llegir aquella convocatòria s'havia apagat, substituït per la necessitat de pertànyer a un grup. "Que patètic", pensà. Amics en un pis?... No recordava res i no podia entendre que decidís anar-hi. La seva memòria era com un trencaclosques incomplet. Només la imatge d'un edifici alt, brut i desgastat li venia al cap, però no hi havia rostres, noms ni veus. Només un buit que s'anava expandint dins seu.

Buscà el seu telèfon, que li havien deixat sobre la tauleta. Sorpresa, veié una allau de missatges d'estranys que l'encoratjaven a seguir "la causa". "Líder", "carisma", "creiem en tu"... Què dimonis havia passat? Sempre havia estat transparent, evitant conflictes. Com podia ser que ara fos "la seva líder"? Era completament surrealista.

Passades unes hores interminables d'angoixa, quan finalment la van deixar sola després que el neuròleg la visités i li fes prendre unes pastilles sense respondre a les seves preguntes, va recordar fragments vagues d'aquell confús vespre: una festa, riures, música alta, de nou la convocatòria misteriosa en les xarxes socials que l'havia atret cap a aquell pis. Recordava que s'havia deixat portar pel grup de companys de l'"insti", malgrat la sensació de desconcert que l'havia acompanyat des del primer moment. Aquell breu instant de lucidesa es va esvair en la boira d'un son inquiet provocat pels psicotròpics administrats pel metge.

Els dies es dilataven, perduda entre els sons inquiets induïts per la medicació que li feien prendre cada quatre hores, i les veus que sentia com ecos pretèrits al seu voltant. Passat un temps per ella immesurable, la Freya s'assabentà que un dels seus amics, el Marc, també era a l'hospital. Decidí buscar-lo, malgrat no controlar el seu propi cos, pesant i ensopit. El trobà a la mateixa planta. Veié la mateixa confusió, la mateixa por, en els seus ulls, i la mateixa cicatriu al front.

—"Freya! M'alegro de veure't," digué el Marc, amb nerviosisme.

—"Què ha passat?" preguntà ella. "No recordo gairebé res."

—"Vam respondre a aquella convocatòria estranya. L'ambient era... estrany. I després, només un buit... No ho sé, però em sento estrany," va dir tocant-se el front amb un gest convuls.

—"Han estat passant coses, Freya. És com si hagués estat fent coses sense control ni memòria... Estic flipant amb un fotimer de missatges de "followers" que m'han sortit com bolets, i que em parlen a mi com si fos algú altre. No sé ni de què collons parlen. Que si ets un crac, que si no deixes mai d'inspirar-nos, que si et volem al nostre capdavant... jo què sé, és com si m'haguessin usurpat la identitat mentre era aquí estès com un ficus pansit. Tampoc entenc com hem arribat aquí. No hi ha

ningú que em respongui quan demano què ha passat. Freya, això és un puto malson. Estic cagadíssim."

Ambdós compartien la mateixa inquietud. A mesura que conversaven, el sentiment que algú els observava creixia, com si una ombra es filtrés entre les converses i el silenci.

—"Vull tornar al pis," digué la Freya de cop. "Hem de saber què va passar."

Quan finalment aconseguiren l'alta, es dirigiren al pis que havien visitat aquella nit fatídica. La porta estava entreoberta, i un calfred els sacsejà en travessar-la. L'interior era fosc i silenciós. Al centre de la sala, una taula estava coberta de papers estranys i dibuixos inquietants.

—"Mira això," digué el Marc, agafant un dels papers. "Sembla que hi ha noms i llistes de persones. Estem aquí! Recordes res de tot això?"

—"No sé, Freya, sembla que algú estigui decidint per nosaltres i guiant els nostres passos. Em sento com un trist titella sense ànima ni poder de decisió," afegí mirant-se-la amb ulls innocents i tristos.

Varen sentir un cop brusc que els va fer deixar anar el mòbil de les mans. Van quedar a les fosques. La Freya va veure de cua d'ull una ombra vora el Marc que es movia amb una velocitat felina. Un crit eixordador va trencar el silenci. Veié com l'ombra arrencava el cos del seu amic de la foscor, intentà aferrar-s'hi. Perdí l'equilibri. I després... el buit.

Es despertà sola enmig d'aquell pis insalubre. Li semblà que el cap li rebentaria. No quedava cap rastre dels papers, ni del Marc. A partir de llavors, la seva recerca es convertí en una obsessió. A l'institut, notaren que actuava de manera estranya. Cada vegada que recordava moments de la festa, les veus que sentia dins seu es feien més fortes i alarmants i sentia la necessitat de tancar-se a casa. No havia tornat a veure el Marc, i no li contestava cap dels missatges o trucades. La seva vida esdevingué un malson. Les seves accions i pensaments es tornaven cada cop més alienats i apassionats. La seva veu ressonava amb una convicció desconeguda que provocava una allau de seguidors, tant a la vida real com a les xarxes. El Marc esdevingué el màrtir de l'institut. Feia setmanes que havia desaparegut

sense deixar rastre, i els companys i seguidors li havien dedicat un macabre altar al "hall" del centre. Tenia una influència que ni ell mateix no hagués pogut comprendre. Contemplant-s'ho, la Freya recordà com un dia, en plena organització d'una manifestació que havien de liderar, la Freya i el Marc van ser abordats per un grup de joves.

—"Ens han parlat de vosaltres," va dir un dels nois, amb un somriure inquietant. "Sou els escollits."

—"Escollits per què?" va preguntar Freya, cada cop més confusa.

—"Per formar part d'un pla més gran. La joventut ha de ser dirigida. Nosaltres podem ajudar-vos a trobar el vostre veritable potencial."

Recordà que parlaven com si sabessin què estava passant. Amb cada moment que passava, la línia entre la seva voluntat i el control extern es tornava més difusa. En un nou flash que la fou trontollar, se sentí dir-li al seu amic:

—"Marc, t'he de confessar una cosa... i necessito saber si a tu et passa el mateix... ara ja fa setmanes que tinc 'moments d'absència', així en diuen els pares. És com si em desconnectessin de tot durant hores, i després no recordo ni que he fet, ni si m'he mogut de casa o no, i el pitjor és que en acabat m'assabento que he escrit un manifest de l'hòstia que 'fa trontollar el sistema', com em diuen els meus "followers" que ni conec... o que he convocat una concentració per unificar forces contra la política del país... però res, no sóc capaç de recordar res. I quan em trobo amb gent que ve a felicitar-me o que em demana la meva opinió sobre tal pancarta pel dia de la mani, no em queda més remei que jugar el joc. Marc! Què m'està passant?"

Recordà com el Marc la mirà amb desconfiança.

—"Però i si això és el que volem? Potser hem trobat el nostre lloc. No et sembla genial? Estem fent canviar les coses, com sempre havíem comentat que voldríem que fossin! T'adones del poder que tenim? Vols renunciar-hi? Freya, s'està gestant alguna cosa molt gran, més gran que nosaltres, i estem a l'ull de l'huracà, sí, però no m'he sentit mai tan viu! I per molt estrany que sigui, que sí, a mi també

em diuen que se me'n va l'olla a casa, que no hi sóc tot últimament, però saps, no som els únics. N'hi ha més com nosaltres. I m'agrada sentir-me així d'especial, com em diuen cada dia els seguidors i els companys..."

La Freya sentia que la seva ment lluitava contra una força invisible que li amartellava el cervell. Els discursos que feia eren convincents, carismàtics, i cada cop més ciutadans de totes les edats la seguien, captivats per les seves paraules, gestos, maneres de pensar, inclús de vestir. Estava creant un moviment general imparable. Concentracions primer, manifestacions i protestes enèrgiques després, sempre impecablement orquestrades, fins al punt que tots els mitjans de comunicació del país publicaven els seus comunicats sense ni tan sols contrastar la informació.

A mesura que el temps passava, la veritat esdevenia més evident. La cicatriu al seu front era una marca que la vinculava al lideratge de masses. Però encara sentia les veus de l'oblit. La Freya s'adonava que amb cada decisió que prenia, s'allunyava més de qui havia estat. Tenia una consciència parcial de tot allò que feia o deia. No entenia què la guiava, ni com evitar aquella deriva que l'alienava fins al punt de treure-li el son. Feia setmanes que no dormia, o això li semblava, perquè encara tenia moments d'absència que ja no gosava confessar a ningú i que ningú no semblava veure. Inclús la seva família li seguia el rotllo, com si tot d'una fos digna de l'atenció que li havia faltat sempre.

Havia provat de parlar-ne amb el Marc en el seu moment, perquè era l'únic que la podia entendre, però ell estava encantat amb el gir que agafaven les coses. No volia sentir a parlar de manipulació, ni d'abús, ni de responsabilitat. Estava tan convençut del que deia...

Fins que per la Freya fou una evidència que les veus es feien més fortes. I en algun moment que tampoc no podia ubicar en el temps o l'espai, una figura emergí de les ombres en la seva ment. La transportà al pis de la festa. Era un home que els havia abordat anteriorment, creia, en diverses de les reunions que havien organitzat.

—"Bona elecció, escollits. Esteu a punt de descobrir el vostre potencial," els digué.

Es desencadenà una sèrie de visions que la deixà glaçada. Es veié a ella mateixa envoltada de desconeguts en aquell ambient fosc i enrarit de la festa, escarificant sota l'atenta supervisió de l'home el front del seu amic fent-ne sorgir una reguera de sang llefiscosa que li tenyia la cara de porpra, transformant el seu rostre en una màscara grotesca, com li havien fet a ella, a altres. Iniciats en una boja fraternitat que els manipulava contra la seva voluntat. Després, en un nou llampec, es veié tornant al pis amb el Marc, sabedora que l'abocava a l'infern, que l'engoliria per sempre, sense poder resistir-s'hi. Així li ho havien manat les veus. S'havia mostrat massa ambiciós, tan vanitós i exigent...

La Freya copsà, tot d'una, la magnitud de la tragèdia. En un terrible instant de lucidesa mesurà com les idees que havien estat sembrades en les seves ments floreixien, i com un virus es propagaven sense barreres ni límits, exponencialment, promogudes pels mitjans i les xarxes, arrossegant-ho tot i tothom al seu pas, sense pietat per als pocs dissidents que miraven d'alçar una opinió contrària en alguna iniciativa aïllada i desesperada, reprimits per les forces de l'ordre i condemnats per la societat. Es conduïa la seva generació i la resta cap a un destí fredament programat, logarítmic, imparable, malgrat algun atemptat puntual. Malgrat alguns danys col·laterals. Com el Marc.

La Freya es despertà amb un sobresalt. Continuava atrapada. No podia bellugar els braços, les mans, les cames. Se sentia presonera del seu propi cos. Una infermera entrà. Tenia els cabells recollits i una mirada amable, però les seves mans tremolaven lleugerament.

—"Estàs aquí perquè has atemptat contra la teva vida, Freya." Afirmà.

Era un "déjà-vu"? Accident o intent de suïcidi? De nou l'angoixa de tornar a ser al cap del carrer. Oscil·lava entre la culpa i la més absoluta confusió... L'únic que li semblava ben present, ben real, era que continuava sentint les veus, el seu poder d'inducció, de control. Llavors ho entengué. Era presonera, però no només del seu propi cos. No hi havia res a fer. Ja no tenia forces per seguir lluitant. I la Freya es deixà portar per les veus de l'oblit.